

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
17:25	18:25	18:59
17:23	18:28	19:03
17:23	18:24	18:58
תל אביב		
ירושלים		
חיפה		

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

שמור על הבגדים

כיצד האדם יצליח להזהר בכל היום מלעשות עבירות?

זהירות שבת!

שעת צהרי שבת בחצר ביתו של הגה"צ רבי יוסף לייזר זצ"ל. על יד גדר החצר, סמוך לשער הכניסה עמדו הרב לייזר ותלמידו - הגאון רבי שמשון פינקוס זצ"ל, ושוחחו בדברי תורה. לפתע, שאל הרב לייזר את תלמידו: 'מה אתה עושה?'

'אינני עושה כלום', השיב בסתמיות, הן הם עומדים באמצע שיחה והוא לא עושה כעת דבר... אחרי כמה דקות שב הרב לייזר ושאל: 'מה אתה עושה?' - ושוב השיב במשיכת כתפיים: 'אינני עושה דבר...'

כשהשאלה 'מה אתה עושה?' נשאלה בפעם השלישית, שם לבו הרב פינקוס כי הוא עומד על יד השער, וכל העת הוא פותח וסוגר את השער מבלי ששים, כך שתוך כדי השיחה, בלי לייחס לכך חשיבות, הוא מונע את השער אילן ואילן...

'אני פותח וסוגר את השער', השיב, ורק אז הבין כי רבו התכוון ללמדו משהו. 'דע לך', אמר הרב לייזר, 'כי בשבת יהודי לא עושה דברים בלי לשים לב. הידיים נעות וזזות כהרגלך במשך ימי השבוע, ואנו נדרשים לבדיקה מעמיקה אם כל תנועה שלנו מחושבת כהלכתה ומתאימה לשבת קודש...'

אחרי הפסקה קלה הוסיף הרב לייזר: 'היה לי סבא אדם גדול, חסיד קוצק נודע, שבכל ערב שבת משעת חצות היום, החלו ידיו מזדעזעות ברעד בלתי משלט, עד צאת השבת. הוא שמר את ידיו כל כך, נזהר שלא לפגוע חס ושלום בקדושתה של השבת... הוא החדיר בנו את הזהירות בכבוד השבת, שבשבת הידיים אינן נעות או זזות מבלי לדעת מה הן עושות...'

כי השבת היקרה, כמו מתנה נדירה, זקוקה לשמירה מעולה. וכיוון שאנו כה רגילים במעשי היום יום, אנו נדרשים לחשיבה יתירה על כל תנועה, לוודא כי אנו נוהגים לגמרי כשורה, להבטיח שאיננו נכשלים ולו לרגע אחד!

העה"ז זה כך בענייני העה"ב על אחת כמה וכמה. לכן צריך כל יום לפני שנתו לערוך דין ולסדר חשבון נפש, על כל מעשיו שעשה, ויתקן דרכיו, ואז ישמח ה' במעשיו. ויש לערוך וידיו שפתיים, כי מי יודע אם יזכה לשוב, ולפני השינה אומרים בידך אפקיד רוחי וגו' ובבוקר אומרים מודה אני וגו', הרי שאין שום הבטחה שנפשו תשוב אליו, איך אפשר לשון בלי לתקן, ובלי להתוודות אח"כ? שובו נא בכל לילה, כי נשמתכם עולה למעלה לתת דין וחשבון מפעלה ליוצר ערב ובוקר. וידידי כולל חרטה וקבלה.

שימו לב! ברגע שאדם שואף לצחצח את נשמתו, אשרי מי יודע כמה מחצב הנשמות הוא נפלא ועצום. והוא שואף לא לקלקל לא לפגום ולא להכהות את האור הנפלא של נשמתו, במעשים רעים.

"בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר" - שלמה המלך החכם מכל אדם מיעץ לנו ללבוש בגדי לבן ולהניח שמן על הראש? אלא אומר הזהר הקדוש: יש "חלוקא דרבנן" שזה המצוות שהם לבושי הנשמה הקדושה, צריך אדם להזהר שיהיו בגדיו צחים ונקיים, הם מעשיו הטובים שהם הלבוש לנשמה. ואם לאו, אם אין המעשים שלו טובים, יהיו לו בגדים מלוכלכלים לנצח נצחים! רבב על בגדו רבב של מעשים רעים ודוחים, לעולם! אוי לאותה בושה!

וביאור "שמן על ראשך לא יחסר", שאדם ילך בזהירות וביראת שמים, כביכול פך שמן על ראשו כמה הוא נזהר והולך לאיטו כדי שלא ישפך שמן על חליפתו הלבנה והיפה. כך כל תנועה שאדם הולך ישקול אותה בכבוד ראש וביתרת מחשבה, שלא יכשל חלילה בנדנדו של חטא ובקצה קצהו של עוון. חלילה.

רק מי שדבק בבואר העולם נקרא חי. ואתם הדבקים בה' אלוהים חיים כולכם היום "אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בורות נשברים אשר לא יכילו המים", התורה הקדושה, התפילין, זה מקור מים חיים, מעיין מים טהור. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

שאדם קם בבוקר שני מלאכים מלוין אותו כל היום, עושה עבירה הם רואים, עושה מצוה הם רואים. אמנם אם אדם חוטא לגמרי מסתלקים ממנו המלאכים, ואומרים ווי לזה שחטא לקב"ה. וכשחוזר בתשובה הקב"ה אומר להם והם חוזרים אליו.

"שיויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט" - צריך להרגיש שהקב"ה מול עיניו, לפחד מהחטאים ולשמוח במצוות. ואז חטאתי נגדי תמיד לתקן מה שעיוות ולשמור שלא יחטא.

רבי יוחנן היה קורא לבגדיו "מכבדותא" - "מכובדי". אדם צריך להוקיר את הלבוש שלו ולהיות לבוש בצורה הולמת, כדי שיעריך את עצמו ואת מעלותיו, ויהיו לו שאיפות להתעלות עוד ועוד. וכתוב "חכמת המסכן בזויה", אדם שנראה כקבצן ומסכן מי ישמע לתורתו? לכן צריך אדם להקפיד על לבושו והופעתו. "הבגד עושה את האדם" ותלמיד חכם שיש רבב על בגדו חייב מיתתו, כי מחלל שם שמים.

אומר הראשית חכמה: והנה מזה נפשיט המשל לענין הנשמה כי כמו שהגוף הזה מתכבד בבני אדם כשהלבושים נאים והם בלי כתם וכיוצא, כן הנשמה אינה מכבדים אותה בעולם הבא אלא בעבור לבושה שהם אברי הגוף בהיותם נאים על ידי תקון המצות והם נאים גם כן בלי כתמי העונות ובלי שום פגם, על ידי כך ימשך כבוד לנשמה. - יש חלוק רוחני שנקרא חלוקא דרבנן, וכשהנשמה יוצאת מהגוף היא לובשת חלוק רוחני, ואם אין לו חלוק זה כל הסט"א נתפסים אליו, והוא עובר ייסורים חמורים של חיבוט הקבר. - אבל אם יחסר אחד מאלה אין כבוד לנשמה.

נתאר לעצמינו את האדם בפני כל הצדיקים התנאים האמוראים הנביאים והאבות הקדושים, כולם רואים אותו, אם הלבוש ראוי, כמה כבוד יהיה לו, ואם חלילה לא כמה ביזיון ומר יהיה לו שם. ואם אדם מקפיד על בגדיו שלא יתבייש בין האנשים, כמה חייב להקפיד על המצוות בגדי נשמתו. שלא יתבייש בעולם העליון! אם אדם עושה חשבון נפשו בכל ערב, ומצטער על העוונות, אם הוא זוכר את העבירות בשמים לא זוכרים את העבירות.

בעל מכולת, הקיוסק הקטן ביותר, יש לו ספרי חשבונות לדעת מה הרווח ומה הפסיד, אם בענייני

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אנחנו להקדיש

אלוהינו ייחודי ויחיד

להצלתנו ואנו לעיני קדושתו

התקדשנו עמנו 5770-5771-5772

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

שוטרים בשירות השבת

בצעדי ריקוד, מזמזם לעצמו בהתרגשות ניגון עתיק של שבת קודש... לבו נושא אותו טפח וטפחיים, הוא מרגיש את אורית הקדושה השוררת בחלל, והרכוש היקר שעל המדרכה לא מעסיק אותו בכלל...

במוצאי שבת, אחרי הבדלה, ר' יעקב יורד למטה. שני השוטרים עדיין עומדים שם, צמוד לכל הרכוש, ושומרים שמירה הדוקה. הכל מונח במקומו, בדיוק כפי שהשאיר אמש, והשוטרים עומדים ומוזהירים את העוברים ושבים, לבל יפגע מישהו בצידוד היקר...

ירח של מוצאי שבת האיר, ונשמתו של ר' יעקב הוארה אף היא באור יקרות. אין לדעת מדוע היו השוטרים סבלניים כל כך, לשמור יממה שלימה על צידוד של אדם זה...

שבת היא מקור הברכה, לא יתכן נזק בגלל שמירתה. ככל שנשמור עליה יותר בדייקנות, בהירות ובהתלהבות, נצליח להביא אל בתינו את אותה ברכה יקרה, שהשבת היקרה נושאת עבורנו משמי מרומים!

לא פעם, במהלך השבת אנו נתקלים בשאלות מקומיות. כיצד לפתוח את הארזיה, כיצד לסדר ספרים, באיזה אופן נוכל לנקות משקה שנשפך... אם נבקש לעשות פעולה פשוטה כמו לאכול תמר - האם מותר להוציא את הגרעין תחילה? האם מותר להניחו ולהסירו מהשולחן? וכיצד יש לפנות את המפה אחר כך? ולשטוף את הסכין אחרי השימוש - מותר או אסור?

פעמים רבות אנו יודעים את ההלכה, אנו כמעט בטוחים כי כך וכך ראוי לעשות. אך הרבה יותר כדאי לוודא זאת מתחילה, להבטיח כי איננו נכשלים חלילה, להיות משוכנעים שאנחנו שומרים על הכללים הנכונים בבית המלך, ולא מפסידים אף חלק מהחיבור אתו, מחוייט 'מעין עולם הבא יום שבת מנוחה'!

שעל המדרכה, ובכדור השמש השוקע אט אט אל תוך הים... 'זהו, זהו להיום!' הוא פוקד על המובילים. 'שבת' הוא אומר בקול נחרץ, 'שבת היום. לא מזויזם כלום עד מחר בערב ויהי מה!'

המובילים, שהבינו את המשמעות של להשאיר את כל הצידוד שבת שלימה על המדרכה, חשבו שנטרפה עליו דעתו. 'יהודי', קרא אחד מהם, 'אל תעלה בדעתך להשאיר את כל הצידוד כך על המדרכה. ברגע שתסתובב - הכל נבזז, לא יישאר דבר מכל הרכוש היקר!'

כשנראה לו שר' יעקב לא מבין מספיק את משמעות האיום, הוא מוסיף: 'תראה, גם אם משהו יישאר, המשטרה תגיע מיד ותפנה את זה, זה מפריע לסדר הציבורי. אם זה חשוב לך, אז אנחנו ממשיכים להעלות את הכל עד המזוודה האחרונה...' הוא מסכם.

ר' יעקב מביט בצידוד שלפניו, מבט של פרידה. נכון, יש כאן חפצים אישיים, זכרונות יקרים ללבו, ורכוש רב - שעלותו הון עתק. אבל שבת היום, שבת!

'לא ולא', אומר ר' יעקב, 'אחת דיברתי ולא אשנה. לא עלינו ארצה כדי לחלל כאן את השבת, נקודה!', הוא קובע נחרצות. המובילים מתרגזים, מתווכחים, הסוגים בויכוח עולים... הללו מאיימים כי הכל ייעלם ויבזז, ור' יעקב כאילו אינו שומע, וחוזר על טענתו: 'לא עלינו ארצה כדי לחלל כאן את השבת!'

מרחוק, מבחינים שני שוטרים בריטיים בנעשה. הדי הויכוח הקולני הגיעו לאוזניהם, והם מיהרו למקום לנסות לעשות סדר. 'היהודי צודק, יש לאפשר לו לשמור על דרישות דתו!' קבעו השוטרים לבסוף, 'אנו נישאר לשמור על הצידוד עד צאת השבת, ואתם המובילים - לכו מכאן עכשיו ושובו רק מחר בלילה!'

הרכוש היקר נותר על המדרכה, את ר' יעקב לא מעניין בכלל אם השוטרים שומרים עליו היטב או שמא זנחו את משמרתם... הוא הולך לבית הכנסת

המתח בתוככי לבו של הרב יעקב שכטר, כבר הרקיע שחקים. ממרחק, ראה את הספינה הקריבה אל החוף, נושאת בתוכה את כל רכושו אשר ביקש להעלות לארץ ישראל. כחודשיים קודם לכן, בג' בניסן תרצ"ט, עלו ר' יעקב ו-11 ילדיו לארץ הקודש, נמלטים מהחרדה האופפת כל לב בהונגריה וסביבתה. עם המשפחה הברוכה הגיעו אך בקושי עשרים מזוודות קריסיות ליום יום, כל יתר הרכוש נארז והועלה על ספינת משא שתגיע מאוחר יותר לנמל יפו.

לקראת חג השבועות, הגיעה הבשורה כי בעוד כמה ימים, ביום ששי הקרוב, תגיע ספינת המשא ותעגון בנמל, ואז יתאפשר לעלות אליה ולאסוף את הרכוש היקר. ר' יעקב ומשפחתו ציפו לבוא הספינה, וכבר בבוקר יום ששי התייצבו ר' יעקב וכמה מילדיו בנמל, בהם גם בנו הרב טוביה שליט"א, שהיה אז כבן 15, והוא אשר סיפר את הסיפור לפרטיו.

מכיוון שהיום קצר, סיכם ר' יעקב מבעוד מועד עם חברת ההובלות, שתמתין לספינה ברגע עגינתה בנמל, תעמיס את כל הצידוד, ותספיק לפרקו עוד לפני כניסת השבת. אלא שהדקות נוקפות, השמש כבר באמצע השמים, והספינה עוד לא עגנה... הוא מביט בשעון ובספינה המודדה אל החוף לסירוגין, והמתח על פניו שובר שיאים...

לבסוף עגנה הספינה, ור' יעקב מעניק טיפ הגון למובילים, כדי לזרזם במלאכת ההעמסה על המשאית. אחרי שעה קלה, כבר עשתה המשאית את דרכה לכיכר המושבות שבלב תל אביב, בואכה רחוב העליה 2, שם מתגוררת משפחת שכטר. המובילים מתחילים לפרוק את המשאית, תחילה על המדרכה הסמוכה לביתו כדי לאפשר לתנועה לשוב לסדרה.

ר' יעקב מביט בשעון, כבר כמה דקות לפני כניסת השבת. המשאית עוד פורקת על המדרכה, וחלק מהפועלים כבר החלו להעלות את המשא לקומה השלישית. נותרו דקות בודדות לפני ששבת קודש תפרוש כנפיה על היקום, וחלק נכבד מרכושו עדיין על המדרכה...

בהדר מלכותי, בצפירה המבשרת על בוא המלכה, נכנסת לה השבת. ר' יעקב עומד, מביט בצידוד היקר

"מרחוק מבחינים שני שוטרים בריטיים, הם מיהרו למקום לנסות לעשות סדר..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי
כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

**רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!**

חייגו עכשיו:

03-570-12-12

***ההפצה הינה במחיר סמלי**

מנהגי חודש ניסן

יש ללמוד הלכות הפסח קודם לחג שלושים יום, כדאיתא בגמ' (מגילה לב:): משה תיקן להם לישראל שיעסקו בהלכות פסח בפסח, עצרת בעצרת וחג בחג והיה עומד ומזהיר על כל הלכות פסח, וכיון שההלכות בפסח הם רבות מאוד, וכן יש את הלכות יום טוב. יש לשנן היטב היטב כדי שהאדם ידע את המעשה אשר יעשה ולא תצא תקלה מתחת ידו, ובעיקר הרבנים פוסקי ההלכות ידרשו לרבים בהלכות אלו מפורים והלאה ובעיקר בשבת הגדול כדי להקיף את רוב ההלכות הנוגעות לחודש ניסן ובעיקר בדיקת חמץ, שריפת חמץ, ליל הסדר וחג הפסח.

התפילות בחודש ניסן

בחודש ניסן אין אומרים בו תחנון ובשבת אין אומרים צדקתך, והסיבה לכך כי בא' בניסן הוקם המשכן, וכן בימים הראשונים היתה עבודת הקרבנות ע"י הנשיאים, לאחר מכאן ימי הפסח, יצא שרוב החודש קדוש ולא אומרים בו תחנון, ולכן כל חודש ניסן יש בו שמחה (שו"ע ס' תכס' סב'), ועוד אין אומרים למנוצח יענך וכן תפלה לדוד, ועוד שבימים אלו היה בנית המשכן וכל נשיא שבט הביא את קרבנו ולכן נוהגים לומר את פרשת הנשיאים (כמובא בסיפורים בסדר לחודש ניסן), כל יום את הנשיא שלו מיום ר"ח ניסן, וביום י"ג ניסן אומר עד כן עשה את המנוחה.

עוד כתב השו"ע (שם) שאין מספידים כל חודש ניסן אלא לתלמיד חכם ובפניו, פירוש בהלווית הת"ח אבל אם זה לא בפניו ג"כ אסור להספיד כל חודש ניסן, ואין מתענים בו וחודש זה הוא ראש חודשים לחודשי השנה (שמות פ' יב' פסוק ב').

ברכת האילנות

מברכים פעם אחת בשנה ברכת האילנות שהיא ברכת הראיה, ודווקא שיש פרחים על האילן, והוא עץ שמוציא פירות (ולא סרק), וצריך שיהיה שני אילנות ועדיף משני מינים, ואפשר לברך ברכה זו בין ביום ובין בלילה, ויש מקלים לברך אפילו בשבת, ובפרט אם יהיה הברכה ברוב עץ, וגם על הנשים חלה המצוה הזאת להודות לה', ומי שיש ביכולתו לברך מחוץ לעיר עדיף, אבל אם קשה לו וכ"ש אם מבטל אותו מתלמוד תורה יוכל לברך בתוך העיר.

סוף זמן הברכה הוא שכבר אין פרחים על העץ, ובדרך כלל הוא בסוף חודש ניסן, ובעיקר בשנה מעוברת, ויש להקפיד להיות זרוזין מקדמים למצוות שהרי הפריחה התחילה כבר באדר.

מנהג קמחא דפסחא

כתב הרמ"א שיש מנהג לחלק חיטים לעניים לצורך פסח וכו', וכן היום ב"ה יש אנשים רבים וטובים וכן ארגונים למיניהם שעוזרים ומסייעים לאנשים הנצרכים לכך, ויש להיזהר בכבודם של אותם הנצרכים לכך שלא יבאו לידי בזיון והכל בדרך כבוד הדדי, ואומר המדרש: אומר הקב"ה מי שמשמח ארבעה שלי אני משמח ארבעה שלו. פירושו מי שמשמח את העני אשתו בנו ובתו אני משמח אותך את אשתך את בנך ואת בתך. ולכן כל אדם ואדם יתן לעניים קמחא דפסחא כדי שגם הם יוכלו לשמוח בחג הפסח ואחד המרבה ואחד הממעיט ובפרט שיכון לבו לשמים.

הליכה לבית עלמין בחודש ניסן

כתב הרמ"א (ס' תכ"ט ס"א) שאין אומרים צידוק הדין בכל חודש ניסן, וכן נוהגים שלא ללכת לבית העלמין ואם יוצא יום השנה (יארצאית) בימי ניסן משום שהוא חודש של שמחה אין ללכת לבית העלמין, ובפרט אם יודע שיגיע ע"י כך לבכי, ולכן מי שנפטר לו מת בימי ניסן בשנים שעברו עולים לבית העלמין בערב ראש חודש ניסן, ובפרט שהנשמות נמצאות שם בכל השנה בער"ח וגם ב-טו' בחודש כדברי האר"י ז"ל, וכך צריך לנהוג. אבל ללכת לקברות צדיקים בימי חודש ניסן מותר ללכת ללא שום מניעה, וכן המנהג ללכת מאז ומימי קדם ללא עוררין.

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

גאווה משפחתית

נושא נוסף, שיש לו השלכות רבות משמעות על אופיין של משפחות והתפתחותן של ציפיות הורים הוא, ה"גאווה המשפחתית", הקיימת אצל משפחות מסוימות, אחר שהצלחתם של חלק מבני המשפחה נרשמה בתודעתם כמוכתבת על ידי הגנטיקה (תורשה) המשפחתית הברוכה.

אמת ונכון הדבר, כי לכל משפחה תכונות אופי משלה- שבחלקן מושפעות מגנטיקה תורשתית, וחלקן קשור לאופי של הבית שבו גדלו כל האחים, ולמסרים ועקרונות אותם הצליחו ההורים להחדיר-עד שניתן לייחס אותן תכונות לבני המשפחה. ביטויים כמו "משפחת כהן הם אנשים מאוד נחמדים", או דיבורים על "המוחות החריפים של משפחת לוי", נשמעו שוב ושוב עד כדי הפרזה. ובמקום שיד הגחמא שלטה, היו אנשים שהחלו לזהות את בני המשפחה על פי תכונות האופי שלהם ואורח התנהגותם.

האמת צריכה להיאמר, שרבים הם האנשים שנבנו כתוצאה מ"חותמות" מסוג זה, שדווקא המריצו אותם להתאמץ יתר על המידה, כדי להשתוות לבני המשפחה ולהצדיק את מעמדם. ברם, גם רבים חללים הפילו הסטיגמות (דעה קדומה) הללו, כשילדים חשו שמצפים מהם לעמוד באיזהו "תו תקן" משפחתי, כדי לזכות לזכויות אלמנטריות (בסיסיות) ולהכרה בסיסית. לנידון זה, אין הדבר משנה, אם התווית הודבקה על ידי בני המשפחה עצמם, או על ידי אנשים מן החוץ, דוגמת מלמדים חסרי אחריות הנוהגים לעתים להזכיר לתלמידים נחשלים את אחיהם החרוץ שלמד באותה מסגרת לפני כמה וכמה שנים, או את אביהם המוצלח. ויש גם, שהילד עצמו יוצר סביבו מעין בועה דמיונית, שלפי תבניתה הוא "חייב" להתפתח, למרות שאין לאישיותו שלו כל קשר לכך.

כך או כך, מתוך חשיבה מוטעית כי הם חייבים להיות העתק מושלם של יתר בני המשפחה, הם נעדרים כל אפשרות לפתח אישיות עצמאית בריאה. מאחר והם למעשה בעלי נתוני אופי שונים, הם גם אינם יכולים לעמוד בציפיות המופרזות והלא מתאימות שמלוות אותם כצל. כתוצאה, הם נשברים ומחליטים שהם פשוט "לא מתאימים להצלחות", ומרימים ידים ביאוש. יאוש זה כבר הפיל ברשת הכשלון רבים וגם טובים, ומי שיבוא לספור את הקרבנות שהוקרבו ל"מולך היחסנות", ילאה מלספור כי רבים הם.

פגשתי בחורים ואברכים מצוינים, שהדהימו אותי ביכולות נפלאות, וראיתי בהם פוטנציאל (יכולת) אדיר להתפתח ולהגיע להישגים נאים, אולם "נשברו" רק משום שפיתחו רגשי נחיתות קשים משאול, כלפי אחיהם או ביחס לכל המשפחה, ולא הצליחו להמריא בזכות עצמם. כאב לי הלב בראותי את כשרונותיהם כלים בעשן והם עצמם הופכים לתלי חרבות, אחר שנחנך את נתוניהם האישיים המעולים וביקשו להתאים עצמם לציפיות שתלו בהם אחרים.

הדרך היחידה לעזור לאלה להינצל ממלכודת הרסנית זו, היא להסביר להם וללמד אותם שבנוגע לפיתוח אישיות ושאפיות, הם לא חייבים דבר לאיש, ואם הם "שונים" מהוריהם או אחיהם, זו אולי בעיה של אחרים ולא שלהם. רבים מאלה שפגשתי ושהצלחתי להביא לידי הכרה זו, התחילו לבנות את עצמם ואת אישיותם הייחודית והפכו להיות אנשים מוצלחים-כפי שיכלו תמיד להיות אילו היה בהם האומץ ללכת בדרכם ולא לנסות להתאים את עצמם למשהו שהם אינם.

רגע חושבים

הרב יוחאי אוחיון

להחמיר בשלום בית

שנאפתה מהודרת ב'חבורה' אחרת, והניחה אותה במקומה בקופסא המקורית.

היום הקדוש נכנס השמש שקעה, אברהם שב מבית הכנסת בלב נפעם, לבוש בקיטל לבן, מברך בברכת חג את בני ביתו, ופנה אל מקום הסתר, מוציא את ה'יהלום' ממקומו. והנה הוא מבחין שזו לא המצה שאפה עם רבו, במהלך מהיר הוא מחליט שכנראה קרה דבר בביתו והחליט להבליג, אז יהיה פחות מהודר ממה שחשב, ובלבד שהשלום ישכון.

רעייתו, שחשה בנקיפות מצפון על שהסתירה מבעלה, אזרה אומץ וגלתה את אשר על ליבה. אברהם שידע פחות או יותר את אשר נעשה, אמר דעי לך אשתי כי ידעתי ידעתי... **אך חשבתי כי עדיף להחמיר בענייני כעס ושלום בית מאשר להחמיר במצה.**

המסר שבסיפור: בענייני הבית אנו מצווים, בל נשכח את העיקר והיקר, ונאחז את הפחות חשוב, ונזכור "רחמנא ליבא בעי" (סנהדרין קו:): שוכן מרומים חפץ בלבך, השם יזכנו...

הרב יוחאי אוחיון מרצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו לאתרנו

אברהם בן דוד כך היה שמו, תלמיד הרב יוסף זאב סולביצ'ק זצ"ל, מיקירי ירושלים היה, ומיראי השמים המופלגים שבה, מדקדק במצוות קלות כבחמורות והכל בהנחיית מורו ורבו הגדול.

בפרוס הפסח זכה אברהם ליטול חלק עם רבו באפיית המצות, ב'חבורה' יחד עם קבוצת תלמידי חכמים ברי לבב וירא"ש שבחר רבו בקפידה. מספר שעות לאחר מכן צעד מיודענו, ובידו 'מצה' אשר ערכה לא יסולא בפז, כיון שנעשתה יחד עם 'הרב מבריסק' הידוע בהקפדתו בכל עניין של מצוה.

ובבית, הטמין אברהם את המצה במקום סתר במטבח, בעבור שיד אדם לא תיגע בו.

נוות הבית, כדרך בנות ישראל הכשרות נקתה את הבית לכבוד החג אשר בפתח, וכאשר הגיעה לאותו מקום, הבחינה במצה היקרה, הניחה אותה בזירות על השיש ונקתה את אשר חפצה. וכשסיימה, בקשה להחזיר את ה'יהלום' כהגדרת בעלה, אך 'שוד ושבר' הילד ה'חמוד' שלה אחז במוצר המקודש, בידים מלוכלכות מעוגיות 'חמץ'.

אשת החיל היקרה לא ידעה את נפשה מרוב צער, אולם החליטה שלא לספר לבעלה כדי שלא לצער. ופנתה לגיסה ששיג עבורה מצה

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות
'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן
לעניים לחג הפסח, שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה
שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: www.Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באמצעות Pay-Pal הבין-לאומי:

